

COLUMN – Zaterdag Live, 7 maart 2020 - Columnist: Peter Drijver

Mijn achternicht uit Groningen studeert op de Haagse Hogeschool en ze lijkt daar helemaal op haar plek. Ze was uitgeloot in haar eigen stad en heeft nu een kamer gehuurd. In een 3 kamer bovenwoning in Laakkwartier van een particulier. De grootste kamer staat nog leeg, 700 euro per maand. Met een andere vrouw betalen ze elk 500 euro voor hun kamers. Een driekamerwoning mag dus blijkbaar 1700 euro huur opbrengen in onze stad, waar een lachende premier stelt dat de overheid geen geluksmachine is. En een lachende wethouder stelt dat het steeds mooier, steeds groener wordt terwijl er nog eens 100.000 extra Hagenaars aan boord gehesen zouden moeten worden.

Wie over een woning beschikt –van wie die ook is– zou dus wel een *dief van zijn eigen portemonnee* zijn, wanneer hij die niet te gelde maakt. Nu of nooit. Ofwel door er studenten te laten wonen, ofwel seizoen werkers, ofwel toeristen voor één nacht. Als je dat contant maakt kan je immers in je stacaravan wonen voor niks. Dat sociale huurwoningen van iemand anders zijn, collectief en een belangrijk doel dienen, dat maakt effe niks uit. Je hebt toch huurbescherming? Verdient is verdiend. En verdampt lijkt de sociaal-democratische solidariteit, het christelijke mededogen en verdampt lijkt het werkelijk liberale élan, dat ooit ontplooiing en humanisme verenigde.

Welkom iedereen in de participatiemaatschappij waar iedereen zijn eigen boontjes moet doppen en waar een Marktplaats-economie is ingevoerd, waar alles wat los en vastzit geld moet opbrengen. Waar de diensten van de overheid gedegradeerd zijn en niet in staat blijken bruggen te onderhouden, belastingen te innen, straffen uit te delen, uitkeringen te betalen, brandstapels te controleren, aannemers te controleren of verantwoordelijke volksvertegenwoordigers mee te laten kijken in hun stinkende keukens. De overheid wantrouwt haar burgers, de bestuurder wantrouwt de eigen stemmers. De vriendelijke burger moet daarin calculerend burger worden en heeft daarbij elk vertrouwen in die overheid verloren. Er is afgelopen decennium een optimistisch geloof ontstaan in *ontwrichting*, dat als innovatie wordt gezien van heersende moraal en gewontes: door *ontwrichting* als noodzakelijke frisse modernisering te bestempelen kunnen ondernemers – gesteund door juristen en fiscalisten – belastingen vermijden, CAO's omzeilen, pensioen- en verzekeringsregels omzeilen en met de overwinst bestaande concurrenten uit de markt drukken.

AirBnB, Über, Swapfiets en Felyx zijn voorbeelden van bedrijven, die de marges opzoeken van wettelijk toegestane mogelijkheden. Die bedrijven steunen voor een belangrijk deel op de reserverings-software à la Booking.com, Thuisbezorgd en Google die elk een monopolie mochten verwerven op het internet terwijl internationale regelgeving door actieve lobby werd nagelaten. Overheden blijken als dierentuinen te worden bevolkt door angsthazen en luiaards aan de ene kant en wolven in schaapskleren aan de andere kant, die onder het mom van

voortgang, liberalisering en ondernemerschap hand- en spandiensten verkopen aan wie maar wil. Wensdenken is een belangrijk onderdeel van deze overheden: Omar Munie, Legoland en het Spuiforum zijn voorbeelden van puur slecht beleid, dat is ingegeven door kortzichtige zoet bedwelmende praatjes over ideale ondernemers, meerwaarde voor de stad en een ongedeelde stad, alles betaald uit de belastingpot.

Wensdenken was ook onderdeel van het schrappen van de volkshuisvesting als overheidstaak en het bruteren –met een te grote zak geld op straat schoppen– van de woningcorporaties; een Erik Staal en een Maseratiman. Verder zien we, dat dit tot nogal wat maatschappelijke schade heeft geleid waarvoor de overheid geen verantwoording neemt. De sector moet het ophoesten via huurverhogingen van sociaal bezit.

Aan de van Dijkstraat maakten we mee dat Norder en Haagwonen een rij gerenoveerde woningen alsnog lieten slopen en de grond aan woningzoekenden verkocht voor hun eigen individuele droomwoning. Wensdenken of een ordinaire dekmantel, waarbij de opbrengst van 7 miljoen verdeeld werd tussen corporatie en gemeente ten koste van de straat en ten koste van een inmiddels gesloopt kunstwerk dat ondanks afspraken nog steeds niet is teruggeplaatst.

Dat gegraai daar werd nog eens versterkt, omdat tegelijkertijd de gemeente een hoogoplopend conflict had, omdat de directeur Haagwonen meer verdiende dan wettelijk was toegestaan.

Wat nou woonfraude...

Je zou er je sociale huurwoning van verhuren. Je moet toch wat en je leeft maar één keer.